

STRATA

Guió de la performance per Ariadna Guiteras

*¿cómo hablar de una fuerza impersonal,
de una emoción sin sujeto?¹*

Murmurejar amb la primera melodia que se t'enganxi a la llengua:

Aquesta cançó se suporta en una veu, una que és múltiple; una veu que podria ser qualsevol altra: un vehicle, una veu sense òrgans².

La Veu

Ara que no et parlo, amor, et dic
que la veu que sents és meva
com és meu el sòl hipotecat, el cable coaxial, la memòria
muscular, la oralitat. Saps que la meva llengua et pertany, coneixes l'agència del meu gest.
Tallar l'all ben finet mai va ser teu, ara
tampoc és meu. Prémer, prémer mai ha estat meu yet, I press
com l'amor, com follar.

Mira: *los datos necesitan el aire*³.

Atén: llengua vehicular – medi material.

Ho saps, no? que *data need air*⁴. Voice

what does voice need?

who is the

I?

¹ LABANYI, JO. *Pensar los afectos*. CCCB. En línia: <http://www.cccb.org/es/actividades/ficha/pensar-los-afectos/222935>

² MAZZEI, Lisa A. *Voice without a subject*

³ PARIKKA 2015: 24

⁴ PARIKKA 2015: 24

Dic que

*“T” is the mangle composed of multiple elements⁵
a material-semiotic actor,
the aesthetic as a relationship “between” –
between the human and non-human,
the material and immaterial,
the social and the physical⁶*

I am mediated si vull prendre forma. Sóc veu, sóc so i paraula
ara. No sóc sinó la veu que et parla.

Qui em digui que ell és una noia patirà. Qui em digui
li diré que em miri directament a l’ull. Si es que el troba. Jo sóc la còlera
sóc l’úvula i la vibració. La laringe i el so.

El meu gènere són tots, la meua via el canal. (Tu saps que encara que ajustis la porta l’olor a
tabac arribarà als teus cabells –no tens escapatòria).

La veu és múscul, Ivonne. Jo ja li vaig dir a la Marta que la meua capacitat d’estimar era
àmplia. Keep moving the particles, keep moving the particles o *A Thousand Tiny Sexes*⁷. El que
tu vulguis.

Fixa’t: el meu ecosistema és ancestral. Arriba
abans de la paraula, abans del cant és
coneixement carnal.

⁵ HENKMANN 2010: 100

⁶ BOLT, Barbara. *Carnal Knowledge*

⁷ GROSZ, Elisabeth.

Propagació i velocitat de La Veu

La velocitat en la que es transmet La Veu depèn, principalment, de l'elasticitat del medi, és a dir, de la seva capacitat per a recuperar la seva forma inicial. L'acer és un medi molt elàstic, en contrast amb la plastilina, que no ho és. Tècnicament La Veu, aquí, no es transmet a través de l'acer, ni tampoc de la plastilina. La Veu, aquí, parteix de la carn i es transmet a través dels següents materials: aire, micro-ones (és a dir, wifi), ones de ràdio freqüència (és a dir, Bluetooth), aigua, terra i vapor.

—

La velocitat de La Veu a l'aire, a una temperatura de vint graus centígrads és de tres-cents quaranta-tres metres per segon.

Mil cinc-cents cinc metres per segon a l'aigua a una temperatura de vint-i-dos graus centígrads.

Mil quatre-cents noranta-tres metres per segon a trenta cinc graus centígrads, a l'aigua.

Tres mil nou-cents noranta metres per segon a la fusta

Quatre mil metres per segon al formigó

Cinc mil noranta metres per segon a l'alumini

Cinc mil cent noranta metres per segon al vidre

Sis mil nou-cents noranta-nou, a l'acer.

—

A banda de la transmissió, els fenòmens físics que afecten a la propagació de La Veu són els següents:

Absorció: la capacitat d'absorció de La Veu en un material és la relació entre l'energia absorbida pel material i l'energia reflectida pel mateix, quan La Veu incideix sobre el material.

Reflexió: L'eco o la reflexió es produeix quan La Veu es reflecteix en un mitjà més dens i arriba a cau d'orella d'una persona amb una diferència de temps igual o superior a 0,1 segons, respecte de La Veu que rep directament de la font de la qual s'emet.

Refracció: quan La Veu passa d'un medi a un altre, es produeix refracció. La desviació de l'ona es relaciona amb la rapidesa de propagació en el medi. És la desviació que pateixen les ones en la direcció de la seva propagació, quan La Veu passa d'un medi a un altre diferent.

Dispersió: si La Veu troba un obstacle en la seva direcció de propagació, és capaç de rodejar i seguir propagant.

Difusió: si la superfície on es produeix la reflexió presenta alguna rugositat, l'ona reflectida no només segueix una direcció sinó que es descompon en múltiples ones.

Bluetooth reverb

Que La Veu circuli
enclou que l'energia viatgi
 (en línia recta
 des del punt d'origen)
excloent a la matèria.

Abans, reverbera
més tard, rebenten les erugues
de les fluctuacions
de la pressió
de La Veu
dessota el líquid.

Murmurejar: alè, ssssssss, bbbbbb...

Fins on ella recorda, hi havia silenci. Silenci tenint en compte la mutació de les paraules quan, amb l'erosió del temps, conserven el signe i canvien el significat.

Megaloceros savini
(La Veu al pleistocè)

Ara:

Hi ha soroll i no hi a paraula,
allà on s'hi troba encara no ha estat nombrat.

La humitat vacil·la del 60 al 80% i el sol escalfa la ferida del llom de La Veu. El pus supura i rodeja l'ullal malalt del *Cuon*, encastat a la ferida. La Veu sap que el sol li calma el dolor però desconeix la dent incrustada. És estiu, va perdre les banyes a la primavera quan les *apis* feien més soroll. El dolor dels ossos prement allà on abans hi havia forats —i encara abans banyes— la distreu de la mossegada.

La Veu aixafa amb la panxa les gramínies. Ajeu sota de l'*Ulmus*, allà on l'ombra li fa un lloc.

L'olor a ferro se li enganxa a la gola i la reconeix. La confon amb les restes de *carpòlits* que encara reté d'entre les dents. Sap que el *Cuon* és mort, a hores d'ara.

L'olor a ferro és la sang del *Sorex* a les dents de la *Pachycrocuta*, d'això no en té cap dubte.

No se'n havia adonat que ja havia tancat els ulls quan, al obrir-los, el tros de carn humit de la llengua de la *Pachycrocuta* li repassa el morro. La Veu calla. El cor se li accelera. Obre l'ull ampli i mecànic com el diafragma d'una càmera. Es pregunta on deu ser la seva manada, ara que la *Pachycrocuta* li fa l'últim petó.

La Veu al Vuit

Com de cop sec a l'estèrnum
de tros de sòcol encastat a la tràquea
fins on jo recordo, hi havia silenci.

Ho saps, no? que
sense medi
no em propago?

que fins on jo recordo, hi havia silenci
com de cop sec a l'estèrnum
de tros de sòcol encastat a la tràquea.

Murmurejar: alè, sssssssss, bbbbbb...

George is so pleased she herself feels blush with it.

And what you just said is grammatically incorrect, she says.

It is not, her mother says.

It is, George says. Grammar is a finite set of rules and you just broke one.

I don't subscribe to that belief, her mother says.

I don't think you can call language a belief, George says.

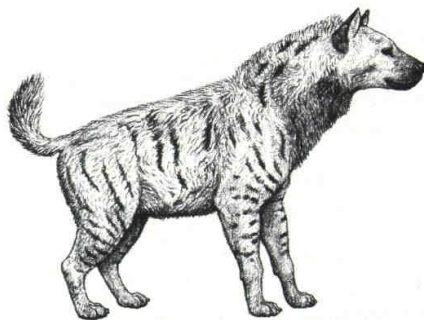
I subscribe to the belief, her mother says, that language is a living growing changing organism.

I don't think that belief will get you into heaven, George says.

Her mother laughs for real again.

No, listen, an organism (...), which follows its own rules and alters them as it likes and the meaning of what I said is perfectly clear therefore its grammar is perfectly acceptable, her mother says.

Ali Smith – How to be both

Pachycrocuta

(La Veu al pleistocè)

Li llepa el morro al *Megaloceros savini*, la gana li tremola a la panxa com els músculs alterats d'àcid bateguen a causa dels baixos dels altaveus.

Li llepa el morro abans de clavar-li queixalada.

L'olor a podrit s'escampava a kilòmetres, La Veu l'havia rastrejat durant dos i mig, a través dels aiguamolls, fins arribar a l'*Ulmus*.

Se sorprèn quan se'n adona que el *Megaloceros* encara és viu. Respira dèbil i obre l'ull ampli i mecànic com el diafragma d'una càmera. Es pregunta on deu ser la seva manada, abans que la La Veu emprengui el seu crit.

Udola La Veu en una riallada macabra, i només s'atura quan veu arribar el seu matriarcat. El *Megaloceros* és quatre vegades més gran que la *Pachycrocuta*, n'hi haurà prou per a totes cinc. Observa pausada al seu grup, ja fa temps que ella les domina i sap que fins que no comenci, elles no es mouran. Les mira una per una, sap que tenen gana però li preocupa que el *Megaloceros* encara sigui viu, la carronya els hi és més coneguda, els àcids gastrointestinals la paeixen sense gairebé esforç. La Veu no sap què li espera després de menjar a un ésser que encara és viu.

Dirigeix el cap al *Megaloceros*, encorba l'esquena i avança una peülla assenyalant la direcció d'atac. El matriarcat, dues passes enrere, mimetitzava coreogràficament el seu moviment. La Veu abaixa el cap i propulsa amb les potes del darrera el seu salt. El matriarcat, dues passes enrere, mimetitzava coreogràficament el seu moviment. Salten totes cinc i claven les dents al *Megaloceros* que sucumbeix sense resistir. Les dents de les *Pachycrocuta* esquincen la carn del *Megaloceros*, trencant-li els ossos amb la força bruta dels premolars.

La Veu a la superfície de l'Aigua

Que la tendresa radical no es deslligui dels músculs
que vibri el mormoleig de tot el que jo pugui dir
 agafa forma la paraula a la boca
 com el puny dins de l'anús reclama l'espai que només vol per a sí.

Palpita el líquid quan et parlo
pressiono amb la llengua l'aire que pren cos
desplaço les partícules i et reclamo
Ona, –com el puny dins la boca de l'anús–
l'espai que conformes defora el múscul bucal orbicular.

Plastiglomerate

(La Veu a la plastisfera)

Two conjoined rock formations dating, respectively, from the Silurian and Devonian eras⁸ and 1970's plastic sand.

A romantic story of polyamory in the *Anthrobscene*⁹.

La Veu, The Voice now, is now surprised about the whole situation. She finds herself surrounded by sex, death but not decay, deep time and true love. She, herself, is the origin of Earth and yet humans called her many names. Ammonite, petroleum, plastic, iPhone 5, mermaid's tears. As long as she can remember the latter has been her last human name. As long as she understood her names came with her shapes. She presumes her name must have changed now, since her shape has changed too. She is not sure about her shape anymore. She doesn't care. She knows her limits are constantly porous and that that makes her shapeless and all shapes.

A Slow violence of massive pollution¹⁰ has shaped her and she feels grateful for that. Where she is now, there is sound but no word - no name - no naming. She feels in constant eroticism. She, herself, contains the geological memory of the planet and yet, she materialises her present. In this new place, that is sedimentation - rock - plastiglomerate, she makes love to herself, to the Silurian sand and to what she seemed to recognise, the DNA of an archaeopteris (ArkyopTERis) plant leave. She is not sure anymore, in an orgy such as this one only sees fluids and flesh.

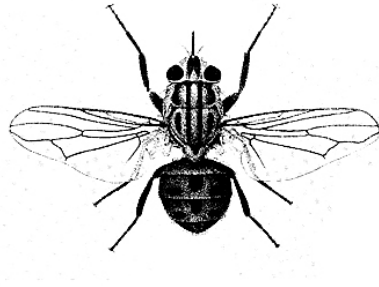
Their love is profound, as the history of the land, her sex is visceral and in constant fight for survival. Volcanoes are to blame, thinks The Voice. *A healthy volcano is an exercise in the uses of pressure¹¹*. Their love collided thousands of years ago, now they are one; their romantic love is not healthy anymore. The Voice is afraid she will lose their companions, or worst, their companions will reject her. She fears being left alone, to lose shapelessness, to be named again.

⁸ LUCIANO, DANA. *How the Earth Feels: A Conversation with Dana Luciano*. En línea: <http://transatlantica.revues.org/7362>

⁹ PARIKKA, Jussi.

¹⁰ Plastiglomerate. En línea: <http://www.e-flux.com/journal/78/82878/plastiglomerate/>

¹¹ CARSON, Anne. *Autobiography of red*.

Muscidae
(La Veu al pleistocè)

De la ferida de l'esquena gairebé no se'n pot treure res.

La Veu volteja al *Megaloceros savini*, zumzeja al ritme de les seves companyes que s'escampen al llarg i ample del cos pútrid del *Megaloceros*.

Les arriba a veure a totes, des d'algun ommatidis del seu ull compost.

Abans de llepar la carn del *Megaloceros*, La Veu gaudeix de l'aire al vol.

El seu cos li recorda a un préssec recobert de diminutes espines, o a un cactus recobert de micro-sensors.

Tot el que toca ho tasta i no sap diferenciar què és gust, soroll o tacte. Vol quedar-se una estona més a l'aire, ara que coneix de què hi fa gust.

No se'n adona que succiona la superfície de la pell del *Megaloceros* fins que el plaer li prem al centre del pit.

Li premen també, a l'abdomen, els ous de les larves que fa hores que La Veu porta dins.

S'ajeu al plec de la cuixa del *Megaloceros* i emprèn el vol un cop els pon.

Sobrevola la cuixa una estona i avisa a les altres *Muscidae* de la seva posició.

Reposen totes a la vora.

Sap, La Veu, que no marxaran fins que la carn del *Megaloceros savini* li arribi a l'os.

És casa seva ara, el que abans era el seu cos.

Pestalotiopsis microspora

(La Veu a la plastifera)

The Voice forgot the mushrooms,
of course she did.

Now,
more than ever,
*consider mushrooms*¹² the inner voice of The Voice reminded her.

She doesn't want to sound too romantic, but her heart was still healing when she arrived here. Solitude comes with silence. Solitude is a pleasant place to stay when you know how to inhabit it, and she did.

Fue un alivio. No music, no nothing. Only a heaviness of the soul, an ancestral sadness.

After all a sense of withdrawal was a symptom that The Voice already foretold. It wasn't that bad. Getting out meant peace, and she is out now, or that's what she thinks.

Like a wound that needs to be cleaned, she licks the surface of what used to be her own shape. Her purpose is bigger than her existence but she doesn't know that yet.

She now nurtures and is nurtured by the rock that once killed her love, and she does so with profound care.

*Domination, domestication, and love are deeply entangled*¹³

the inner voice of The Voice continued to remind her.

Her love now is so wide that she almost cannot breathe. Her relationship is a symbiotic one and that makes her extremely wet.

All she knows is that she is there to love, share and dominate.

Her purpose is no more than to provide, exchange and eliminate.

The Voice bores into the rock and provides life,

interchanges minerals

and eliminates polyurethane.

¹² TSING, Anna. *Unruly Edges: Mushrooms as Companion Species*. 2004

¹³ TSING, Anna. *Unruly Edges: Mushrooms as Companion Species*. 2004

La Veu esgotada, el sol no li arriba

(amb La Veu baixa)

De sobte, enmig de la pantalla, totes les llums
desordenades.

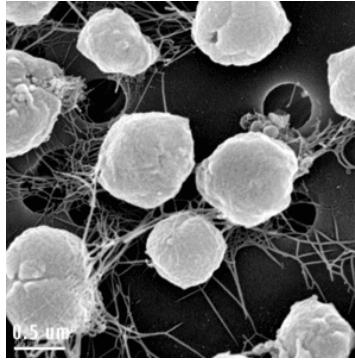
*I jo sóc de les que pensa que el contacte pot activar noves maneres de pensar¹⁴,
con-tacto –no se m'oblida.*

Murmurejar: alè, ssssssss, bbbbbb...

We are all compost¹⁵

¹⁴ *How the Earth Feels: A Conversation with Dana Luciano – Transatlantica*. En línia: <https://transatlantica.revues.org/7362>

¹⁵ HARAWAY, Donna. *Staying with the Trouble, making kin in the Chtbulucene*. Duke University Press, 2016.

Methanococcus

(La Veu al pleistocè)

Respira anaeròbica La Veu sota el sòl.

Expira sulfur d'hidrogen, amoníac i metà.

Aquí La Veu és cega ara que tot és fosc.

Diòxid de carboni és el seu oxigen, La Veu se sent tòxica i això l'apodera. Se sap biologia salvatge. Ella és la putrefacció quirúrgica,

el seu verí restaura,

el seu alè fa món.